

Моделі побудови кореневої морфеми у готській мові

С. Парк

Київський національний лінгвістичний університет, м. Київ, Україна
Corresponding author. E-mail: sieun0725@gmail.com

Paper received 21.01.19; Accepted for publication 28.01.19.

<https://doi.org/10.31174/SEND-Ph2019-189VII55-11>

Анотація. У статті вивчаються теоретичні засади дослідження фонологічного механізму фонемних оболонок корневих морфем готської мови. Типові моделі побудови корневих морфем проілюстровано на прикладах найуживаніших і найчастотніших словоформ у готських манускриптах.

Ключові слова: *коренева морфема, фонема, кінема, канонічна форма, текстова частота.*

Вступ. Спрямованість сучасних лінгвістичних студій на вивчення мовних одиниць різних ієрархічних рівнів у синхронії та діяхронії визначає орієнтацію наукових пошуків на встановлення структури цих одиниць на різних етапах розвитку досліджуваної мови. Той факт, що першою окремою підсистемою мовної системи, у середині якої були встановлені загальні принципи її будови і виявлені основні типи мовних відношень, став фонологічний рівень мови [30], спричинив значну кількість робіт із синхронічної [19; 12; 29; 20; 10] і діяхронічної фонології [5; 9; 11; 21; 24], у яких дослідники встановлювали інвентарі фонем і механізми їхньої сполучуваності в структурі значущих мовних одиниць [14; 15; 16; 7; 8; 27], виявляли закономірності функціонування системи фонем і системи фонематичних опозицій [13; 23; 26; 31], визначали фактори еволюції фонематичних систем [2; 6; 17; 18; 25]. Проте, незважаючи на увагу мовознавців до питань фонемної парадигматики і синтагматики [1], фонемна структура кореневої морфеми готської мови лінгвістами не вивчалася.

Мета статті – визначити та проаналізувати теоретичні засади фонологічних досліджень лексики готської мови і встановити в рамках кінемної теорії закономірності формування фонемної структури корневих морфем, зареєстрованих у манускриптах готської мови.

Матеріалом дослідження послуговували кореневі морфеми питомих слів готської мови, що належать до різних лексико-граматичних класів, відібрані шляхом суцільної вибірки з конкордансу готських біблійних текстів *A Concordance to Biblical Gothic* by Magnús Snædal. – Reykjavik: Institute of Linguistics, University of Iceland Press, 1998. – Part I. Introduction. Texts. – 70 p.; Part II. Concordance. – 1257 p. [28]. Основним методом дослідження обрано метод дистрибутивного аналізу. У деяких випадках дані конкордансу перевірялися за допомогою словника *A Gothic Etymological Dictionary* by Lehmann Winfred P. Based on the 3rd edition of *Vergleichendes Wörterbuch der gotischen Sprache* by Sigmund Feist. – Leiden: E.J.Brill, 1986. – 712 p. [22].

Актуальність обраної теми зумовлена загальною тенденцією сучасного порівняльно-історичного і типологічного мовознавства до пояснення фонемних, морфемних і лексичних відповідностей між мовами спільністю їхнього походження і загальними тенденціями розвитку мовних підсистем, у тому числі й фонематичної, закладених ще у період спільноіндоєв-

ропейської мовної єдності. Недослідженість механізмів і шляхів формування фонемних оболонок значущих мовних одиниць підсилюється нагальною потребою встановлення в рамках кінемної теорії закономірностей і обмежень у комбінаториці фонем, а також і у міжфонемній синтагматиці первинних фонологічних одиниць при формуванні корневих морфем готської мови.

Основна частина. Коренева морфема як найкоротша структурно-смилова одиниця, що виділяється у складі слова, з функціональної точки відрізняється від афіксальної тим, що є носієм лексичного значення, в той час як афіксальній морфемі притаманне формальне, додаткове (службове) значення – словотвірне або граматичне. Коренева морфема визначається як та сегментна частина словоформи, яка залишається після виокремлення з її матеріального складу афіксальних елементів, і “яка вільно функціонує в мові” [Ярцева, с. 18]. У цьому дослідженні ми не застосовуємо етимологічний підхід, хоча історично коренева морфема на певному синхронному зрізі може складатися з двох або навіть більше морфем, або бути продуктом розщеплення на дві кореневі морфеми.

Для вивчення моделей побудови фонемної оболонки кореневої морфеми необхідно перш за все встановити інвентарний склад системи фонем готської мови. Необхідно зазначити, що серед мовознавців-германістів немає єдиної думки з цього питання, хоча дискусія щодо інвентарного складу системи фонем готської мови триває вже понад два століття [2, с. 49-55; 26, р. 13-56; 11, р. 128-134; 25, р. 123-127]. У другій половині ХХ ст. для досліджень з діяхронічної фонології германських мов В.Я. Плоткін запропонував “кінакемну теорію”, у якій ціла низка фонологічних змін в історії германських мов розглядається у вигляді ланок єдиного динамічного процесу – перебудови системи фонематичних опозицій, які визначаються автором як реляційні одиниці, що складаються з позитивних і негативних кінакем (первинних фонологічних одиниць) [4]. На початку ХХІ ст. на позначення первинної фонологічної одиниці автор теорії замість терміну “кінакема” вводить в лінгвістичний обіг новий термін “кінема” [25, р. 26].

Фонологічна система будь якої мови є складною ієрархією систем. Первинні (найдрібніші) фонологічні одиниці – кінеми забезпечують іннерваційний механізм антропофонічної артикуляційно-перцептивної діяльності, і утворюють парадигматичну систему. Їхня сукупність для кожної окремої мови є специфіч-

ною та унікальною. З точки зору функції у системі мови усі кінеми поділяються на консонантні і вокалічні, а у субстантному плані – на дві категорії – модальну (за способом творення) і локальну (за місцем творення). У консонантних кінем модальна категорія розділена на дві субкатегорії – перепонну, до якої входять кінеми зімкненості і проточності, і звукову з кінемами тону (сонорності) і шумності. Оскільки вокалічні кінеми передбачають наявність тону і включають шумність, вони мають аналог перепонної субкатегорії – модальну субкатегорію піднесення. Локальна категорія у консонантизмі ділиться на дві субкатегорії – активну і пасивну, кожна з яких об'єднує в собі кінеми центральності і периферійності (передцентральності і зацентральності) артикуляційного органу, відповідно активного чи пасивного. Центральний активний орган в одних мовах – язик, в інших – передня частина язика. Центральний пасивний орган – дентальна зона в одних мовах, альвеолярна зона – в інших мовах. У вокалізмі локальна категорія об'єднує кінеми темброві – ряду і лабіалізації. У структурному плані усі кінеми поділяються на позитивні і негативні, і утворюють контрадикторні пари – опозиції. Поділи функціональні, субстантні і структурні взаємно перехрещуються, а опис системи кінем охоплює усі три її аспекти [25, р. 33-61].

Друга за рангом фонологічна одиниця – фонема, яка є стандартним для кожної окремої мови блоком, набором кінем, що забезпечує продукування і розпізнавання звуків мовлення. Оскільки в епоху раннього середньовіччя у давньогерманських мовах на фонологічному рівні як і на всіх інших ієрархічних рівнях мовних систем постійно відбувалися зміни, спрямовані, з одного боку, на закріплення нових тенденцій розвитку і їхню стандартизацію, з іншого – на усунення з мовної системи старої, індоєвропейської спадщини, яка вже не вписувалася в нову конфігурацію мовної системи, що динамічно розвивалася і набувала нових рис, то формування стабільних для кожної фонемі блоків первинних фонологічних одиниць розтягувалося у часі. Саме тому системи фонем, зазвичай, мають відкритий характер з певною кількістю периферійних, слабо інтегрованих фонем. Можливості вивчення еволюції східногерманських мов досить обмежені, оскільки вона рано обірвалася і доступна для дослідження в одному синхронному стані середини 1-го тисячоліття н.е., фонологічна і морфологічна реконструкція якого викликає чимало труднощів.

Проаналізувавши наявну лінгвістичну літературу з діахронічної фонології давньогерманських мов, ми встановили із застосуванням кінемної теорії таку систему фонем готської мови у вигляді кінемних матриць (див. Табл. 1 і Табл. 2).

Таблиця 1. Кінемна матриця приголосних фонем готської мови

ФОНЕМИ																				
Кінеми	p	t	k	k ^w	f	θ	s	h	h ^w	b/v	d/ð	z	g	m	n	ŋ	w	r	l	j
зімкненість	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+/-	+/-	-	+	+	+	+	-	-	-	-
проточність	-	-	-	-	+	+	+	+	+	-/+	-/+	+	-	-	-	-	+	+	+	+
шумність	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-
сонорність	-	-	-	-	-	-	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
лабіальність	+	-	-	+	+	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-
зацентральність	-	-	+	+	-	-	-	+	+	-	-	-	+	-	-	+	-	-	-	+
задентальність	0	0	0	0	0	-	+	0	0	0	-	+	0	0	0	0	0	+	-	0

Варто зазначити, що сполучуваність кінем між фонемами, на відміну від їх одночасної комбінаторики в фонемі, здійснюється в лінійній послідовності: в консонантній групі /sp/, наприклад, лінійна реалізація позитивних кінем може бути описана як проточність / зімкненість, а в негативних – як не зімкненість / не проточність. Слід зауважити, що лінійні реалізації позитивних кінем у таких випадках одночасні з лінійними реалізаціями негативних кінем. Сполучуваність кінем у фонемі (у таблиці – колонки) регулюється закономірними обмеженнями кількісного характеру. Не допускається дві крайності – перевантаження фонем позитивними кінемами може викликати ті чи інші артикуляційні труднощі в звукоутворенні, а надлишок негативних кінем може спричинити акустичну невиразність і тим самим перешкоджати звукосприйняттю. Поряд з обмеженнями на входження до внутрішньої структури фонем тієї чи іншої кінеми, існують і обмеження на приєднання до певного кінемного сполучення цілих опозицій: у кінемній матриці фонемі /p/, наприклад, фонематична опозиція задентальності / незадентальності не релевантна.

Таблиця 2. Кінемна матриця голосних фонем готської мови

Модальні кінеми	Локальні кінеми	
Піднесення	-	Задньорядності
+ високого піднесення	/i/	+/u/
--	/e/	/o/
++	/e~ei/	/o~ou/
+ широкого піднесення	/a/	

Коренева морфема – не механічна сукупність фонем, які формують її оболонку. Коренева морфема – це єдність, утворена взаємозалежними та взаємообумовленими елементами, тобто фонемами. Наше дослідження зосереджено на вивченні моделей побудови корневих морфем, на встановленні закономірностей і виявленні обмежень на сполучуваність фонем в межах кореня. Розглянемо основні моделі побудови корневих морфем готської мови, представлених у вигляді канонічних форм (КФ), у яких будь-яка голосна фонема позначається символом V (vowel), а будь-яка приголосна фонема – символом C (consonant). Наведемо найбільш уживаніші і, відповідно, найчастотніші канонічні форми корневих морфем із понад тридцяти тисяч проаналізованих нами словоформ готської мови, які зареєстровані в нашому матеріалі:

КФ 1 **CVC** – частота у текстах 9741, напр., *jah* “сполучн. *і, також*”, *jan* “присл. *тоді*; сполучн. *коли, якщо, але*”, *qaf* “форма претериту індикативу 1-ої і 3-ої особи одн. сильн. дієсл. V класу *qifjan сказав, говорив*”, *mis* “форма давальн. відм. одн. особ. займ. *ік мені*”, *rik* “форма знахідн. відм. одн. особ. займ. *ік мене*”; *guf* форма називн. відм. одн. *Бог*;

КФ 2 **VC** – частота у текстах 5418, напр., *in* “прийм., який керує знахідн. і давальн. відм. *в, на, заради, через, до*”, *is* “форма називн. відм. одн. особ. займ. чол. роду *він*”; *us* “прийм., який керує давальн. відм. з, *від*”; *ik* “форма називн. відм. одн. особ. займ. *я*”; *af* “прийм., який керує давальн. відм. *від, з того часу як, з*”; *if* “сполучн. *але, а, і*”; *ak* “сполучн. *але*”;

КФ 3 **CV** – частота у текстах 4628, напр., *ni* “частка *ні*”; *du* “прийм., який керує давальн. відм. *до, в, на*”, *bi* “прийм., який керує знахідн. і давальн. відм. *про, в, по*”; *sa* “форма називн. відм. одн. вказ. займ. *цей; той, хто; той, який*”; *ru* “форма називн. відм. одн. особовий займенн. *ти*”; *ni* “присл. *зараз*”;

КФ 4 **VCC** – частота у текстах 1715, напр., *ins* “форма знахідн. відм. множ. особ. займ. чол. роду *їх*”; *uns* “форма давальн. і знахідн. відм. множ. особ. займ. *weis ми*”; *ist* “форма презенсу індикативу 3-ої особи одн. сильн. дієсл. *wisan буту*”;

КФ 5 **VCCV** – частота у текстах 1169, напр., *imta* “форма давальн. відм. одн. особ. займ. чол. і середн. роду *він, воно*”; *unte* “сполучн. *тому що, оскільки, поки*”; *inna* “присл. *всередині*”;

КФ 6 **V** – частота у текстах 945, напр., *ei* “відносна частка; сполучн. *щоб, що, нехай*”;

КФ 7 **VCV** – частота у текстах 892, напр., *ize* “відносно займ. чол. роду одн. і множ. *той, який*”; *ana* “прийм., який керує давальн. і знахідн. відм. *на, до, в, через*”;

КФ 8 **CCV** – частота у текстах 758, напр., *swa* “присл. *так*”; *swe* “присл. *як*; сполучн. *так що, коли*”;

КФ 9 **CVCC** – частота в текстах 693, напр., *hairh* “прийм., який керує знахідн. відм. *для, завдяки, через*”, *warf* “форма претериту індикативу 1-ої і 3-ої особи одн. сильн. дієсл. III класу *wairfan становитися*”; *sind* “форма презенсу індикативу 3-ої особи множ. сильн. суплетивного дієсл. V класу *wisan буту, існувати*”;

КФ 10 **CVCV** – частота у текстах 664, напр., *beta* “форма називн. і знахідн. відм. одн. вказівн. займенн. середн. роду *це*”; *beta* “форма знахідн. відм. одн. вказівн. займенн. чол. роду *цей*”;

КФ 11 **VCCVV** – частота у текстах 455, напр., *aifrai* “сполучник *або, чи*”;

КФ 12 **VCCVC** – частота у текстах 439, напр., *aifran* “сполучн. *проте, але*”; *izwar* “присвійн. займ. *ваш*”;

КФ 13 **CCVVC** – частота у текстах 404, напр., *frauj-a* “форма називн. і кличн. відм. одн. *пан, Бог*”;

КФ 14 **CVV** – частота у текстах 384, напр., *rai* “форма називн. відм. множ. вказівн. займ. чол. роду *ці*”; *sai* “присл. *ось, дивись*”;

КФ 15 **CVCCV** – частота у текстах 344, напр., *ramta* “форма давальн. відм. одн. вказівн. займенн. чол. і середн. роду *цим; цим, хто; цим, які*”;

КФ 16 **CVCVV** – частота у текстах 328, напр., *jabai* “сполучн. *якщо*”;

КФ 17 **VVC** – частота у текстах 327, напр., *auk* “сполучн. *бо, саме*”;

КФ 18 **CCVCC** – частота у текстах 290, *Xrist-aus* “Христос”;

КФ 19 **VVCV** – частота у текстах 271, напр., *Iesu-s* “Ісус”;

КФ 20 **CVVC** – частота у текстах 258, напр., *baim* “форма давальн. відм. множ. вказівн. займенн. чол., середн. і жін. родів *ці; ці, хто; ці, які*”;

КФ 21 **CCVC** – частота у текстах 216, напр., *fram* “присл. *дали*; сполучн., який керує давальн. відм. *від*”;

КФ 22 **VCVV** – частота у текстах 120, напр., *akei* “сполучн. *але*”;

КФ 23 **VCCCV** – частота у текстах 115, напр., *afra* “присл. *знову, назад*”.

Наведені вище канонічні форми, засвідчені в готських текстах, дають підстави стверджувати, що фонематична система готської мови використовує різні моделі для побудови кореневих морфем: односкладові (КФ 1, КФ 2, КФ 3, КФ 4, КФ 6, КФ 8, КФ 9, КФ 13, КФ 14, КФ 17, КФ 18, КФ 20, КФ 21) і двоскладові (КФ 5, КФ 7, КФ 10, КФ 11, КФ 12, КФ 15, КФ 16, КФ 19, КФ 22, КФ 23). Склади бувають відкритими і закритими, прикритими і неприкритими. У нашому матеріалі засвідчено вісім канонічних форм з послідовностями двох голосних фонем (КФ 11, КФ 13, КФ 14, КФ 16, КФ 17, КФ 19, КФ 20 і КФ 22), які належать до одного складу. Ці синтагматичні об’єднання голосних фонем входять до структури готських дифтонгів, які в епоху написання готських текстів були ще двофонемними, хоча процес монофонемізації ще тільки починався (див. Табл. 2) [3, с. 145]. У нашій роботі такі сполучення голосних фонем розглядаються як довгі фонемі. Серед двадцяти трьох канонічних форм нами зареєстровано десять моделей з двофонемними консонантними групами (КФ 4, КФ 5, КФ 8, КФ 9, КФ 11, КФ 12, КФ 13, КФ 15, КФ 18, КФ 21) і одна модель із трифонемною консонантною групою (КФ 23). Фонологічний механізм лінійної синтагматики приголосних фонем на рівні первинних фонологічних одиниць ми пояснюємо входженням до внутрішньої структури кожної із фонем модальних і локальних кінем, які уможливають таку міжфонемну комбінаторику. Так, наприклад, консонантну групу */nt/* у КФ 5 в термінах кінемної теорії (див. Табл. 1) можна описати як модальну перепонну гомогенність зімкненість / зімкненість (до внутрішньої структури кожної з цих фонем входить по одній позитивній кінемі зімкненості) і звуковий контраст сонорність / шумність (до внутрішньої структури фонем */n/* входить позитивна кінема сонорності, а до внутрішньої структури фонем */t/* входить позитивна кінема шумності), і як локальну гомогенність негативних кінем лабіальності (передцентральності) та локальну гомогенність негативних кінем зацентральності по відношенню до активного органу артикуляції.

Висновки. Теоретичні засади фонологічних досліджень лексики готської мови базується на дослідженнях у галузі індоєвропейського порівняльно-історичного мовознавства: діахронічної фонології, морфонології і морфології германських мов, кінемної теорії тощо, результати яких знаходять верифікацію на матеріалах готських писемних текстів через ви-

вчення, наприклад, механізму побудови моделей кореневих морфем готської мови, що сприяє подальшій розробці теоретичних питань синхронічної і діакронічної фонології германських мов, фонотактики, внут-

рішньо- та міжфонемної синтагматики первинних фонологічних одиниць, теорії складотворення та загальної теорії фонології.

ЛІТЕРАТУРА

1. Васько Р.В. Давньогерманський консонантизм: парадигматика і синтагматика. Монографія. – К.: Видавничий центр КНЛУ, 2006. – 304 с.
2. Гухман М. М. Готский язык. – М.: Изд-во лит-ры на иностр. языках, 1958. – 288 с.
3. Задорожний Б.М. Порівняльна фонетика і морфологія готської мови. – Львів: Вид-во Львівського ун-ту, 1960. – 297 с.
4. Плоткин В.Я. Эволюция фонологических систем. На материале германских языков. – М.: Наука, 1982. – 128 с.
5. Смирницкий А. И. Древнеанглийский язык. – М.: Изд-во лит-ры на иностр. языках, 1955. – 318 с.
6. Сравнительная грамматика германских языков. Т. II. Фонология. – М.: Наука, 1962. – 402 с.
7. Стеблин-Каменский М. И. Древнеисландский язык. – М.: Изд-во лит-ры на иностр. языках, 1955. – 286 с.
8. D'Alquen R. G. E. Gothic AI and AU: a possible solution. – The Hague, Paris: Mouton, 1974. – 182 p.
9. Árnason K. Quantity in Historical Phonology: Icelandic and Related Cases. – Cambridge, UK; New York: Cambridge University Press, 1980. – 234 p.
10. Basbøll H. The Phonology of Danish. – New York: Oxford University Press, 2005. – 596 p.
11. Bennett W. H. An introduction to the Gothic language. – New York, The Modern language association of America, 1980. – 190 p.
12. Chomsky N., Halle M. The sound pattern of English. – Cambridge, Massachusetts, London, England: the MIT Press, 1993. – 470 p.
13. Ferguson Ch. A. Phonological processes // Universals of human language. Ed. by Greenberg J. H. Volume 2. Phonology. – Stanford, California: Stanford University Press, 1978. – pp. 403-442
14. The first grammatical treatise. Ed. by H. Benediktsson. – Reykjavik: Institute of Nordic Linguistics, 1972. – 272 p.
15. Gamkrelidze T.V., Ivanov Vjach. Vs. Indo-European and the Indo-Europeans. A reconstruction and historical analysis of a proto-language and a proto-culture. Part I. – Berlin, New York: Mouton de Gruyter, 1995. – 864 p.
16. Greenberg J. H. Some generalizations concerning initial and final consonant clusters // Universals of human language. Ed. by Greenberg J. H. Volume 2. Phonology. – Stanford, California: Stanford University Press, 1978. – pp. 243-279
17. Haugen E. The Scandinavian languages: an introduction to their history. – Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1976. – 507 p.
18. Hill E. West Germanic monosyllabic lengthening and Gothic breaking as partially Proto-Germanic developments: the evidence of pronominal place adverbs // NOWELE 70:2, 2017. – pp. 135-170.
19. Jakobson R., Waugh L. The Sound Shape of Language. 2nd ed. – Berlin; New York; Amsterdam: Mouton de Gruyter, 1987. – 335 p.
20. Kristoffersen G. The Phonology of Norwegian. – Oxford: Oxford University Press, 2000. – 366 p.
21. Lehmann W. P. Proto-Indo-European phonology. – Austin, Texas: The University of Texas Press and Linguistic Society of America, 1955. – 129 p.
22. Lehmann W. P. A Gothic Etymological Dictionary. Based on the 3rd. edition of Vergleichendes Wörterbuch der gotischen Sprache by Sigmund Feist. – Leiden: E.J.Brill, 1986. – 712 p.
23. Liberman A. Verner's law // NOWELE 58/59, 2010. Pp.381-425.
24. Nielsen H. F. Gothic and early Runic: two systems compared //NOWELE 58/59, 2010. – pp.427-442.
25. Plotkin V. Ya. The evolution of Germanic phonological systems: Proto-Germanic, Gothic, West Germanic and Scandinavian. – Lewiston, Queenston, Lampeter: The Edwin Mellen Press, 2008. – 230 p.
26. Rauch I. The Gothic language: grammar, genetic provenance and typology, readings. – New York: Peter Lang, 2003. – 192 p.
27. Sen S. K. k^w in Gothic // NOWELE 36:1, 2000. – pp. 67-68.
28. Snædal M. A Concordance to Biblical Gothic by. – Reykjavik: Institute of Linguistics, University of Iceland Press, 1998. – Part I. Introduction. Texts. – 70 p.; Part II. Concordance. – 1257 p.
29. Trnka B. A Phonological Analysis of Present-Day English. Rev. new ed. by Tetsuya Kanekiyo and Tamotsu Koizumi. – Tokyo: Hokuou Publishing Co. – 155 p.
30. Trubetzkoy N. S. Principles of phonology. – Berkeley, Los Angeles: University of California Press, 1969. – 344 p.
31. Voyles J. B. Early Germanic grammar: Pre-, Proto- and Post-Germanic Languages. – San Diego, New York, Boston: Academic Press, Inc., Harcourt Brace Jovanovich Publishers, 1992. – 302 p.

REFERENCES

1. Vasko R.V. Old Germanic consonantism: paradigmatics and syntagmatics. Monograph / Vasko Roman. – Kyiv: Kyiv National Linguistic University Press, 2006. – 304 p.
2. Gukhman M.M. The Gothic Language / Gukhman Mirra. – M.: Literature in Foreign Languages Press, 1958. – 288 p.
3. Zadorozhny B.M. Comparative phonetics and morphology of the Gothic language. – Lviv: Lviv University Press, 1960. – 297 p.
4. Plotkin V.Ya. Evolution of phonological systems. On the example of the Germanic languages / Plotkin Vulf. – M.: Nauka, 1982. – 128 p.
5. Smirnitskij A.I. The Old English language / Smirnitsky Aleksandr. – M.: Literature in Foreign Languages Press, 1955. – 318 p.
6. Comparative grammar of the Germanic Languages. Vol. II. Phonology. – M.: Nauka, 1962. – 402 p.
7. Steblin-Kamenskij M.I. The old Icelandic language / Steblin-Kamenskij Mikhail. – M.: Literature in Foreign Languages Press, 1955. – 286 p.

Construction patterns of the root morpheme in Gothic

S. Park

Abstract. The article deals with theoretical basis of the study of the phonological mechanism of the phonemic shapes of root morphemes in Gothic. Typical models for the construction of root morphemes are illustrated by examples of the most commonly used and most frequent word-forms in the Gothic manuscripts.

Keywords: root morpheme, phoneme, kineme, canonical form, text frequency.